

Един злоумишлен план

Звънецът удари и както всяко голямо междучасие в двора на училището настана пъстра суматоха.

По пейките бяха насядали ученици, които ядяха сандвичите си, а групи се бяха скупчили около масите за тенис. Всички изглеждаха весели и доволни.

„Как да не са при таква хубаво училище!“, помисли си мъжът, който стоеше до оградата и с любопитство наблюдаваше оживлението в двора. Погледът му се плъзна по сградата, покрита с бръшлян, по елегантните еркери и островърхите ѝ кулички... Приличаше на истински замък!

Завист изпълни мъжа и той така силно стисна пръчките на желязната ограда, че кокачетата на пръстите му побеляха. Училището, в което някога бе учил, съвсем не бе толкова красиво.

Мъжът решително се отправи към входа

на училището, като подмина с безразличие голямата табела с надпис: „Влизането на външни лица в района на училището е забранено!“.

Но не беше направил и една крачка в двора, когато за малко не се строполи на земята.

- Уф! Какво по дяволите беше това? - изненада се мъжът.

- Сори, мистър! - викна му през рамо едно момче, което се отдалечаваше на скейтборда си.

Ама че невъзпитано същество! Не стига, че едва не го събори, но дори не благоволу да спре за малко. Мъжът гневно изгледа гърба на отдалечаващото се момче и развяващите се тъмнокестеняви раста-плитки.

- Яго Ротшмид! - изкудкудяка една учителка. - Скейтбордът е забранен в училище! Слизай веднага! - и тя с въздишка се упъти към мъжа. Лицето ѝ бе набръчкано като на дребна египетска мумия. - Извинете! Момчето е малко нехайно!... Мога ли да ви помогна с нещо?

- Ами... хм... всъщност - сконфузи се мъжът. После му дойде наум какво може да каже. - Аз... аз имам среща с директора.

- Директора? Сигурно имате предвид директорката - мумията недоверчиво събърчи чело и впери изпитателен поглед в набиващия се на очи скъп бял костюм, с който бе-

ше облечен мъжът.

За щастие, точно в този момент би звънецът и учителката припряно се упъти към сградата. Но след това забави ход и извика през рамо:

- Кабинетът на госпожа Бергер е на първия етаж, в левия коридор, втората врата вдясно.

От страх да не го блъснат още веднъж мъжът изчака всички ученици да се приберат. Когато прекрачи прага, той спря и се заоглежда със затаен дъх.

О, какво разкошно старинно стълбище! И какви дебели високи колони. Ами украсата по тях - възможно ли е да е от истинско злато?

Мъжът мина край една картина с рицар, сражаващ се с огнедишащ дракон. Като в приказките!, огледа я възхитено той.

После се качи на първия етаж, а след това на втория и на третия.

- Невероятно! Направо невероятно! - мърмореше си той под носа. Откъм класните стаи се чуваха приглушени гласове. - Стоп! Напълно забравих мазето...

За негово облекчение, то не беше пълно нито с паяжини, нито с мухъл. Имаше една тоалетна и в една от стаите се помещаваше някакъв училищен клуб. Слава богу, в този момент там нямаше никого.

Мъжът радостно потри ръце.

„Тук бих могъл... Ами да! Бих могъл да направя... Какво говоря!? Със сигурност ще направя! Да, да! Ще бъде фантастично!“

Мъжът нежно погали една стена, покрита с цветни отпечатъци от длани на ученици. Опиянен от плана си, той извади един маркер от чантата си. После написа косо върху един оранжево-червен отпечатък:

Време за размисъл*

Можете ли да предположите какъв план се е родил в главата на мъжа?

Да се боядиса
в бяло!

*Решенията на всички картинни загадки и познавателни въпроси са на стр. 114. Отговорите на въпросите във „Време за размисъл“ ще научите в хода на историята.

Огненият рицар

- Погледни ме! И се биѝ като мъж! - Яго размаха меча. - Предизвиквам те на дуел! Хей, да не би да имаш тапи в ушите?

Мечът на Яго всъщност бе огромен училищен пергел, мястото на дуела - класната стая, а врагът бе едно слабичко момче на име Фил.

Фил бе най-добрият му приятел. Точно в този момент обаче той яко му ходеше по нервите. Бе забил глава в някакъв учебник по английски и мърмореше под нос формите на неправилните глаголи:

- Fight, fought, fought.

Яго знаеше какво означава този глагол. Бия се. Точно това трябваше да направи сега Фил.

Последният час на Яго и Фил беше свършил преди двайсетина минути и сега двамата чакаха Крес - приятелката им от съседния клас. Днес тя имаше още един час - география.

Навън валеше като из ведро и голите дървета се превиваха под напора на вятъра. Ти-

пично ноемврийско време! Ако не валеше, Яго би могъл да кара скейт. Но сега... Той метна един плексигласов транспортир към масата на Фил. Транспортирът бе дълъг почти метър.

- Отбранявай се!

- Хм... хм... - продължаваше да мърмори под нос Фил. - Go, went, gone.

- Ало? Земя вика Фил!

- Хм, га... Hide, hid, hidden.

Яго потупа Фил с пергела по рамото. Но приятелят му невъзмутимо продължи да си седи. Това вече не се издържаше и той го сграбчи за раменете.

Фил изпуктя с досада и вдигна глава.

- Престани, гъделичкаш ме! А целия и ме измаца с тебешир!

- Не с тебешир, с кръв! - ухили му се Яго. - Специално сложих червен тебешир. Хайде, ставай!

Фил се изправи и посегна към транспортира.

- En garde!* - отривисто извика Яго и размаха пергела.

Фссс!

Фил се наведе, за да избегне удара. После се втурна навън.

- Хей, какво е това? Не бягай! - и Яго се

*En garde! - (фр.) термин от фехтовката, предупреждение към съперника за начало на двубоя.

втурна след Фил.

Изхвърча в коридора, но от приятеля му нямаше и следа.

Я виж ти! Дали пък вече не е на стълбището? И откога професорът тича толкова бързо?

Яго се послуша, но чу само ромоленето на гъжда.

Хм... Какво беше това? Момчето присви очи и се вгледа. На стената, на няколко метра пред него, затрептя светло петно, после изчезна, а след това отново се появи.

Можеше да означава само едно: Фил се е скрил зад колоната до щендера за брошури. Сигурно си мисли, че Яго ще притича край него, без да го забележи.

Хитро, но не чак дотам. Защото всеки път, когато се покаже иззад облаците, слънцето осветяваше транспорта и плексигласът хвърляше светли отблясъци върху стената.

Сега ще ти дам да разбереш!, помисли си Яго и продължи напред, сякаш не е забелязал нищо. Но когато отмина колоната, внезапно се обърна. Вдигна пергела високо над главата си и извика:

- Пипнах те!

Стреснат, Фил вдигна високо транспорта, за да се предпази от удара.

Яго описа полукръг с пергела, навеждайки го надолу и насочи върха му към корема на Фил. Това бе неочакван финт.

- Уфф! - извика Фил от изненада. - Гаген номер!

Яго се засмя.

- Правило номер едно. Прави това, което врагът най-малко очаква.

- Ясно. Нещо такова ли имаш предвид? - и Фил се вкопчи в крака на Яго и го повали на земята.

- Ей! - възмути се Яго. - Това си беше чист фаул! - но докато се изправи, Фил успя да духне.

Ама че хитрец! Яго хукна след него. Този път ще го пипне! Двете момчета търчаха нагоре и надолу по стълбите, по коридорите... и тъкмо когато Фил надзърна през рамо, Яго изрева в ухото му:

- Пагна ли ми най-последно в ръчичките!

Фил отвори най-близката врата, втурна се вътре и замръзна на място.

Яго се хвърли върху него и го събори на земята. Двамата лежаха на пода, а Яго притисна пергела към гърдите на Фил.

- Победа! - извика той, пъхтейки.

- Шшшт - доближи пръст до устните си Фил. - Погледът му изплашено се стрелкаше нагоре-надолу. - Знаеш ли къде сме?

Яго се огледа. Нямаше представа къде се намират. Стаята беше по-голяма от тяхната класна стая. В средата имаше масивна овална маса, около която бяха наредени също толкова солидни столове. А над тях висеше огромен полилей.

Освен това имаше етажерки с книги, копирна машина, една втора, значително по-малка маса и много старинни картини.

Само от едната страна, вдясно от Яго, имаше един прозорец, закрит наполовина с тъмносини завеси, които падаха тежко до земята и не пропускаха никаква светлина.

- Това е учи-тел-ска-та! - заекна Фил. - Нямаме право да влизаме тук. Това е строго забранено!

- Ами да я заключват тогава - отвърна Яго. Фил бързо се изправи.

- Хайде, да изчезваме от тук!

- Глупости! Сега ни е паднало...

Яго се надигна, а погледът му се спря върху една от картините.

- Не разбирам! - възкликна той.

- Шшшшш!

- Уф, Фил, пръскаш слънка като камила - и Яго изтри с ръка бузата си. - Виж онази картина там!

Фил ококори очи. Двете момчета заобико-

лиха масата и се приближиха до картината. На нея бе изобразен рицар в естествена големина. Но какъв!

- Боже мой! - изтръгна се от устата на Яго.

Рицарят носеше черна броня, която тук-там проблясваше в червеникаво, сякаш светеше отвътре.

Но това, което впечатли Яго, бе друго. Забралото на шлема бе вдигнато, но глава нямаше! Вместо това от шлема излизаха пламъци. Те бяха така реалистично нарисувани, че Яго сякаш усети горещината им.

- Огненият рицар... - прошепна Фил. - Това е една прастара легенда, която се разказва във Витерщайн. От времето на графовете Рагеволт.

- Тези, които си служели с насилие ли?

- Да, същите. Извършили са множество ужасяващи престъпления. И никой не търсел справедливост и ред, докато не се появил Огненият рицар.

- Да не би да искаш да кажеш, че този рицар е бил отмъстител, който закрилял онеправданите и слабите? Нещо като Зоро ли?

Фил кимна.

- Всъщност не бил човек, а същество от огън.

- Якоооо! - извика Яго и усети приятен

гъдел в корема си. – Мечът му е наистина огромен! – После се взря по-внимателно в картината и видя още нещо: – Върху ръкохватката на меча е гравирано нещо! Това не е ли...

Фил се наведе напред.

– Да, това е отпечатък на лапа с пръсти от пламък – огнената следа! Но това означава, че нашият човек е от Рицарите с лъвски сърца!

Рицарите с лъвски сърца бяха тайна средновековна организация. Точно преди два месеца Яго, Фил и Крес бяха открили огромното им и невероятно наследство – лабиринт, който се простираше под целия Витерцайн. Но това далеч не бе всичко, защото изходи от лабиринта имаше през много къщи. Сякаш градът имаше двойно дъно, пълно със загадки и тайни.

Приятелите вече бяха разгадали някои от тях. Но непрекъснато се появяваше нещо ново, което трябваше да бъде открито. Както сега например.

Фил се почеса по главата.

– Питам се дали тази картина не е някоя тайна врата?

– А аз се питам дали Огненият рицар наистина е съществувал. И дали все още не съществува? Може би се крие зад картината!

**Къде би могла да се намира
ключалката?**

Фил се ужаси.

- Да не би да искаш да влезеш там?

- Много ясно. Той със сигурност е там. У
теб ли е клинът?

Клинът им бе необходим, защото той бе ключът за лабиринта.

- Разбира се, в раницата ми е.

- Донеси го тогава! А през това време аз ще се огледам за ключалката - нареди Яго.

Фил се поколеба за миг, но след това се втурна по коридора.

Когато малко след това Фил се върна с медночервения клин в ръка, Яго продължаваше да стои пред картината, потънал в мисли.

Все още не бе открил ключалката. Ако изобщо съществуваше такава.

- Хмм... - промърмори Фил. - Едва ли е толкова сложно.

Двамата бяха толкова завладени от мисълта за ключалката, че не чуха стъпките, приближаващи към вратата. Стресна ги тракането на връзка ключове.

- Учителите! - прошенна Фил, блед като платно.